

**[Justitsministeren]**

stilles til en moderne og effektiv forvaltning. De nye bestemmelser vil betyde en tidssvarende og mere hensigtsmæssig kompetencefordeling inden for anklagemyndigheden og dermed også en bedre udnyttelse af anklagemyndighedens ressourcer.

Flere ordførere har stillet nogle spørgsmål til forslaget, og nogle af dem er nok af mere teknisk karakter og egner sig godt til det kommende udvalgsarbejde, men der er også nogle mere principielle spørgsmål, som jeg godt vil knytte et par kommentarer til.

Der er fra flere sider, både fra fru Dorte Bennedsen og fra fru Ebba Strange, blevet henvist til, at forslaget om at erstatte det gældende klagesystem, hvorefter en sag kan behandles gennem fire instanser, med et rekursystem med to instanser ikke må betyde en forringelse af borgernes retssikkerhed. Efter min opfattelse giver den begrænsning, der er foreslået i klageadgangen, ikke grundlag for betænkeligheder med hensyn til den enkelte borgers retssikkerhed, for dels indebærer forslaget jo en almindelig adgang til fuldstændig prøvelse af en sag i to instanser i overensstemmelse med det sædvanlige princip i dansk ret, dels har rigsadvokaten og justitsministeren jo fortsat adgang til i kraft af den overordnede stilling at gribe ind i behandlingen og afgørelsen af konkrete sager.

I øvrigt tror jeg ikke, at et system, hvor en sag kan kræves behandlet i fire instanser, er en særlig fordel for den enkelte; man kan måske endda sige tværtimod. For borgeren forekommer et sådant system nok i mange sammenhænge tungt og langsomt, og det vil også for nogle klagere i visse tilfælde kunne virke, som om de overordnede myndigheder blot mere eller mindre automatisk tilslutter sig underinstansens afgørelse, jf. de betragtninger, som fru Ebba Strange også var inde på.

Klagefristen på fire uger har også været nævnt, og her vil jeg godt understrege, at det i en straffesag jo er i alles interesse, at sagen bliver afklaret så hurtigt som overhovedet muligt, herunder, at eventuelle klager indgives og behandles, uden at der sker unødige forsinkelser. Sådanne frister er i øvrigt ikke ukendte i strafferetsplejen; der gælder en frist på to måneder for omgørelse af påtalebeslutninger over for den, der har været sigtet. I øvrigt er 4-ugersfristen jo heller ikke absolut, men klageinstansen

har adgang til at fravige fristen i særlige tilfælde og tage klagesagen under behandling.

Et andet spørgsmål, som flere har været inde på, er statsadvokaturen for særlig økonomisk kriminalitet. Denne statsadvokatur blev jo oprettet i 1973, og i de snart 20 år, som er forløbet siden da, har spørgsmålet om advokatens eksistens og struktur været debatteret ved adskillige lejligheder. Både i forbindelse med drøftelserne mellem Retsudvalget og Justitsministeriet, som var baggrunden for Justitsministeriets anmodning til Retsplejerådet om at vurdere spørgsmålet, og også i forbindelse med Retsplejerådets indgående og – synes jeg – kyndige behandling også af den del af kommissoriet er spørgsmålet om bagmandspolitets eksistens og struktur jo blevet kulegravet.

Jeg har den opfattelse, hvilket jeg også tilkendegav for meget lang tid siden, at når otte af Retsplejerådets ni medlemmer på baggrund af det meget grundige forarbejde finder, at en særlig anklagemyndighed vedrørende økonomisk kriminalitet bør opretholdes i sin nuværende struktur, kan jeg kun erklære mig enig i flertallets indstilling. Jeg mener også, det er vigtigt, at der omkring bagmandspolitets virksomhed er en ro og stabilitet, politisk og på anden vis, der gør det muligt for medarbejderne at løse de sager, som man har til behandling, uden stedse at skulle være genstand for en politisk debat om, hvorvidt man skal opretholdes eller nedlægges. Derfor valgte jeg også at melde klart ud på et relativt tidligt tidspunkt, efter at jeg overtog embedet i Justitsministeriet, og derfor lægges der heller ikke i forslaget op til principielle ændringer i statsadvokatens opbygning.

Spørgsmålet, som fru Ebba Strange var inde på, om en særlig miljøstatsadvokatur eller en særlig behandling i politiet og anklagemyndigheden af miljølovovertrædelser, har jo også været genstand for debat, og Retsplejerådet har på min anmodning undersøgt, om sager vedrørende overtrædelse af miljølovgivningen og eventuelt andre særlovovertrædelser burde henlægges til en eller flere særlige statsadvokaturer. Også her foretog Retsplejerådet en grundig gennemgang af problemstillingerne, og overvejelserne mundede jo ud i en enstemmig udtalelse imod oprettelsen af særlige miljøstatsadvokaturer.